

Egy szál fehér szegfű

Minden veszteségben
magunk is elveszünk.

A fiatal, 25 éves nő temetésén a halál
ott volt mindenütt.
Kis házában körbejárjuk koporsóját
egy szál fehér szegfűt
a fényképéhez raktunk
majd ismét magunkra maradtunk
a magány függőnye mögött.
A házban a fények kihunytak
de parazsaink megmaradnak.

Az anyja hátához érek, megölelem
sokáig tartom a karjaimban.
Kibontja kezét, megrázza kókadó fejét,
meredez szemében a közelgő magány.
A test már tudja,
mélyebbre görbül a hát,
a feje lassan, nehezen
mozdul nem változik semmi sem.
Egy pillanatra felszakad a sírás
de gyorsan lenyeli sikolyát.

Később felkapcsolom az összes fényt
és otthon tüzet gyűjtök
iszom egy édes, forró teát
elalszom és a nyűg ott sárgáll a hátamon
ébredéskor ráz a hideg, de enyhül az érzés
mikor a homály színei véreznek.

A fénykép kimerevíti a pillanatot
rajta az állandóság reszket
rám a képről fiatal nő tekintet,
mosolya az arca mögött már elveszett.
Reggel madár szárnyal fejünk felett
repül az árnyéka a talajt súrolja
elszáll a ház felett – s leszáll a virágokra.

A búcsúzás művészete

A meleg érzés elhagyja testemet,
a széktámlán az inged lóg, lebeg
és lassacskán majd visszatér
mindenem, ami a tiéd.

Valaha így éltem

Valaha egy kis szobában,
az ágyam keskeny volt,
a tévé lábtól,
az ajtón lóg a tükör
így éltem a kicsinyes rendben.

Most melletted fekszem,
köztünk a távolság,
mint egy széles fal.
Ha magamhoz szorítanálak,
elférnénk
a keskeny ágyon.

Csapongó pillanatok

A repülőtér folyosóin futkosom,
remélem, van időm –
képtelenség, de elérem a járatom.
Egész nap alszom, esti sétámkor jó az alkony
a szürkületben várlak a tóparton,
és egyre súlyosabb a testem.

A tófelszín obszidián ragyogása
a váratlan esőtől palaszürke lett.
A pillanat megáll. Kitágul az esőcseppje,
ezüst csókok villognak a móló alatt,
a nádasban fényes bogarak,
apró, csillogó pöttyök forgó tánca ez
át a vízfüggöny sűrűsödő zuhatagán
hegedűszóló a sirályok rikoltása –

Ó, a pillanatok csapongása.

A vonagnál

Betolat és megáll két vonat
az állomáson.
Elváltasz,
de elkapom a tekinteted.
Az indulásra várok,
a mindenség mozdulatlan,
és őrizem a szemed.
Érzed, hogy minden utazás
messze visz otthonunktól?
Kár, hogy e pillanatban
távolodunk egymástól

de megérkezem hozzád.

Az ősz két arca

A bámész ablakban várom,
míg a ház mögött felbukkan a hegy
elegáns gránitfala és a fák
a szurdokban, túl a vízesés függönyén,
hol a levegő leereszkedik
s mézként terül a tóra.

Ilyen most ez az ősz
a juharlomb a ringó-ingó ágakon.
A tölgylevelek kecses hálójában a ház felett,
a tompa fényű réten csillogás remeg.
A hullámozó háztetőn ágak hevernek
zsugorodó leveleik, mint a tenyerek
imára kulcsolódnak.

Ilyen ez az ősz
és én megismerem kanyargó fényeit
te majd, felolvasol nekem a fűben
én ajkaidra nézek, falevelek hullnak
de jön egy másik évszak
a világ túlsó oldalán.

A fák csúcsa az eget karcolja, törzsük megfeszül
majd egy gyengéd hóesés borítja a tájat
és a tél halkán szétterül
nézem a szelet, a hó súlya alatt
a szél tapinthatóvá válik.

És megtanulom, a völgyben a rét
bársonyát áradó vizekkel
a tavasz simítja végig.
És látom a völgy történeteit
a hegyoldalakra festve
lebegnek a szél hátán
a világ túlsó oldalán.

(Gágyor Péter fordításai)